

Naisten huikea kausi

Kun harjoituskausi lähti käyntiin, mukana meitä kävi noin seitsemän tyttöä ja usko siitä, että meillä olisi ensi kaudelle ykköseen joukkue, oli todellakin jonkin hävinnyt matkan varrelle. Ensimmäiset kolme viikkoa harjoittelimme "Juice" Elon johdolla, kun valmentaja Riku köllötteli vielä aurinkolomallaan. Riku ja Vesku kuulemma uskoivat joukkueeseen alusta loppuun ja aloittivat rääkätä meitä kuntoon keinolla millä hyvänsä. Kaikista huolimatta motivaatio näillä harvoilla pelaajilla oli erittäin hyvä. Talven harjoitusporukan muodostivat Milla Vierimaa, Satu Kivijärvi, Sara Myntti, Ella Seppälä, Nina Joukainen, Laura Tolonen ja Elisa Nikula. Mukaan liittyi myös Henna Kuusela, kun opiskeluiltaan ehti.

"Eivät ole nämä naiset sokeista", sanoi ohikulkija, kun juoksimme Suntia ympäri räntäsateessa. Eikä ole lioittelua kertoa se tosiasia, että kyyneliä valui muutama kerran väkisinkin poskia pitkin, kun henki ei tuossa vaiheessa kulkenut ja kuntokaan ei ollut paras mahdollinen! Mutta hengissä siittäkin selvitettiin, nipin napin.

Myöhemmin joukkueeseen liittyivät Seinäjoelta Maria Mäntylä ja Ylivieskasta nuori Emmi Niskakangas. Molemmat pääsivät joukkueeseemme erittäin nopeasti mukaan, kuten Nigeriasta saapuneet neljä vahvistusta (Orieka Hope, Semola Akynlose, Rachel Ayegba ja Hadijat "Didi" Aliyu) ja vierailun joukkueeseen tehnyt Sanni Omobolanle.. Tampereelta tuli lisäksi joukkueen mukaan keskikentälle Jatta Aalto. Pikkuhiljaa meillä oli joukkue kasassa, kun muualla opiskelevatkin palasivat pysyvämmin Kokkolaan.

Keväällä oli jouduttu peruuttamaan harjoitusmatseja, kun flunssa-aalto ja pelaajien vähyys esti joukkueen kokoamisen. Naapurikaupungissa tästä nousikin isompi huomio mediassa kuin arvasimme odottaa. Kausi pääsi alkamaan samalla tavalla kuin talvi tulee eteläsuomalaisille: vähän yllättäin! Joukkueemme ehti pelata vain yhden hävityn harjoituspelejä, joten sarja-avauskaan ei mennyt ihan putkeen vaan hävisimme MPS:lle 1-0. Syyskierroksella onnistuimme kuittaamaan 4-0 -voitolla tilit itsellemme. Toinen sarjamatsimmekin päättyi tappioon, voiton vei Kokkolasta Toito Källströmin PK-35. Vastoinkäymiset eivät kuitenkaan meitä lannistaneet yhtään, päinvastoin saimme enemmän tulta siipiemme alle. Ja alkoihan yhteisharjoittelukin tuottaa tulosta. Tuosta käynnistyi seitsemän pelin voittoputki, jota ei Pietarsaaren Unitedkaan onnistunut pysäyttämään, vaikka heidän valmentajallaan ja pelaajillaan tuntuikin olevan sanoin kuvailematon halu tehdä se. Pelasimme "asenteella" Unitedia vastaan ja voitimme sarjakärjen kotona 2-0.

Sarjataun jälkeen voitot sen kun lisääntyivät rivillämme. Kaarinan poikia vietiin lukemin 6-0 Kaarinan keskuskentällä. Joukkue oli löytänyt itsensä! Helsingissä oli erittäin jännittävä ottelu PK:ta vastaan, kun oli kalavelkoja maksettavana. PK-35 johti jo 2-0, mutta joukkueemme kunnostautui ja tasoitti 2-2. Ehtikö siinä kukaan juuri kissaa sanoa maalien välissä?! Toisella puolijalalla lisäsimme vielä vettä myllyyn sen verran, että loppulukemat olivat 4-5

Semola Akinlose oli naisjoukkueen vahvoja hahmoja ja sen saa tuta myös PIF:n pelaaja.

KPV:n eduksi. Yksi kesän jännittävimmistä peleistä! PIF kaadettiin seuraavaksi lukemin 5-1.

Seuraava vastuksemme olikin United, joka oli pitänyt kiivaasti kärkipaikkaa hallussaan. Pelipäivä saapui ja he näyttivät meille, mitä Pietarsaareissa osataan! Peli oli kovaa ja raakaa, mutta ei jättänyt juuri jossiteltavaa eikä paljon mitään muutakaan sanottavaa, kun lukemat olivat 4-1 Unitedille. Muutama paha loukkaantumisen ja varoitukset taskussamme palasimme nöyrästi takaisin kotiin. Äkkiä kumminkin pääsimme taas voiton makuun, kun Pallo-Irot saivat lähteä Kirkonmäeltä 2-0 tappion kärsineenä ja samassa ryttäkässä jäi SIF 3-0 maalein jalkoihimme. Tässä vaiheessa kautta olimme sarjassa edelleen toisena, Unitedin perässä ja pienellä pisterolla Jyväskylään.

Senpä takia seuraavaan koitokseen lähettiinkin tietenkin voittoa hakemaan, tällä kertaa Oulusta. Toisinhan siinä kävi, kun vastustaja laukoi viimeminuuteilla kulman jälkitalanteesta tasoitusmaalit. Ei auttanut itku markkinoilla! TJK:lta piti seuraavaksi saada pisteet kotiin kaikin keinoin. Onneksemme niin kävi, tuloksella 3-1.

Joukkuetta vaivasivat loukkaantumiset, mutta siirtoikkunan sulkeuduttua onneksi juniori-ikäiset pelaajat pystyivät vielä siirtämään joukkueeseemme: Anna Portin (IFS), Marjo Taipalus (Virkiä) ja Jenni Leinonen (Wimma, Kajaani) olivat tärkeä lisä loppukauden peleihin.

Ainoa kakkospaikan uhlakamme koko kautena oli JyPK, jonka vieraaksi matkustimme Jyväskylään ja palasimme karun pettymyksen saattelemana hävittyämme heille. Ottelu päättyi 1-0 ja samalla JyPK otti paikkamme sarjassa ja pudotti meidät pykälän alemmaksi, pois liigakarsijan paikalta. Eihän se tietenkään väärin ollut! Tämä tarkoitti vaan sitä, että nyt viimeistään meidän oli annettava kaikkemme, että pääsisimme takaisin heidän ohitseen ja saisimme karsijan paikkamme takaisin. Loukkaantumiset aiheuttivat edelleen päänvaivaa joukkueelle tuoden lisää paineita niin pelaajille kuin valmennukselle.

Viimeinen sarjapeli oli edessä ja tilanne oli sitäkin jännittävämpi: meidän oli pakko voittaa Viikingit päästäksemme karsintapaikalle, eikä siinä vielä kaikki, vaan samanaikaisesti JyPK:in tulisi joko hävitä tai pelata tasan PK-35:lle. Oma voittokaan ei siis riittäisi,

vaan PK:lta tarvittiin apua! Peli oli pelaajan näkökulmasta katsottuna sydäntä raastavaa jännitystä, ja todennäköisesti valmentajienkaan sydämen lyöntejä ei pulssimittarilla olisi selvitetty.

Kaikki oli hyvin siihen asti, kun oltiin vielä johdolla 1-0. Mutta Viikinkien tasoittaessa 1-1, tulikin KPV:n päädyssä, lievästi sanottuna, hieman painetta! Rikunkin vaaleat hiukset muuttuivat hyvin äkkiä harmahtavaan sävyyn kaiken sen huudon keskellä, mitä kerkesi kuulla. Vaihtopenkin suuntaan ei uskaltanut edes katsoa. Tieto siitä, että JyPK pelasi todella tiukkaa matsia PK:ta vastaan, ei helpottanut tilannettamme kentällä vaan lisäsi paineita kahta kauheammoin.

Pelin loppuminuuteilla aukeni paikka meidän pelaajalle, joka sijoitti pallon tolppien väliin! Eikä mennyt kauan, kun kuulimme PK-35 ja JyPK pelanneen tasapelin!

Karsintapaikka tuli kuin tulikin KPV:n naisille, jotka harjoittelivat talven noin seitsemällä pelaajalla ja, jotka tyytyivät matkustamaan usean pelireissunsa aika vaatimatomasti kahdella pikkubussilla ja, joita ei hyväksytty edes paluumatkalle miesten edustusjoukkueen bussiin samalta paikkakunnalta poistuttaessa.

Ensimmäinen liigakarsinta ottelu pelattiin Kokkolan keskuskentällä 25.10.08 Tikkurilan Palloseuraa vastaan. Liigajoukkuetta ei päästetty vähällä vaan se joutui suurimmaksi osaksi puolustuskannalle. Tilanteet jäivät vain viimeistelyn osalta liian kylmäksi. Tasapeliin päättyi tämä ottelu. Tikkurilaan lähetettiin seuraavana viikonloppuna täysin odotuksin ja hyvällä hengellä varustettuna. Panokset riittivät rankkareihin asti, jolloin loppui haaveemme liigaan noususta kylmästi ja nopeasti. Peli tuntui kestäneen ikuisuuden, minuutteja tuli n. 120 + rankkukisa.

Kukaan ei olisi osannut ennustaa millaiseksi naisten kausi 2008 muodostuisi. Kauden tavoitteeksi oli joukkue asettanut säilymisen sarjassa, mutta se oli vähällä jäädä toteutumatta – lähes saavutettu nousu liigaanhan ei kuulunut tavoitteisiin!! Erittäin hyvällä joukkuehengellä oli varmasti suuri merkitys kaikkien jaksamiseen ja tsemppaamiseen tänä vuonna. Siihen on siis hyvä lopettaa tämä kausi ja nostaa lippu korkealle ensivuoteen.

**Satu Kivijärvi, pelaaja
Laila Myntti, manageri**

Liigakarsinta

KPV:n naiset toivoo Kokkolaan antoi, kun liigakarsintaan loppukaudesta tiensä kantoi.

Pitkä kausi alla

ja viimeinen peli piti pelata vajaan.

Tuomarin sanaan kun ei voi vaikuttaa, vaikka yleisö totuuskia taisi hyvin selvästi kailottaa!

Tikkurila peliä pääsi hieman pyörittämään, silti vedoista maaliin ei mennyt yksikään.

Jatkoaikakin huolella puolustettiin ja pallot kauas maaliltamme setvittiin.

Jalkoja alkoi hieman lopussa puuduttaa, kun ei voitu peliä loppuneeksi kuuluttaa.

Rankkariin meidät tuomittiin nyt, mutta peliin olikin joukkueemme jo täysin kyllästynyt.

Saimme nähdä karun totuuden liian nopeasti, vaikka voittoa ajattelimme sokeasti.

Rankkukisalla emme olisi halunneet ratkaista peliä tätä, se ei vaan muita vaihtoehtoja meille enää jätä.

Ensivuonna ehkä parempi onni on meille myötä, ennen sitä on vain tehtävä jälleen rankasti työtä.

Emme enää sure karua kauden loppua

– eihän tässä ole liigaan ollenkaan hoppua.

Satu Kivijärvi

TIPS—KPV

VIIMEINEN LIIGAKARSINTAOTTELU

Näinkin pitkälle yhdessä pötkittiin ja kuitenkin viime hetkellä liigaan pääsy sössittiin.

Vajaan kun Tipsiä vastaan pelattiin ihmettä turhaan kai kelattiin.

Pakko oli taistella entistä lujempaa eikä jäädä menneitä suremaan.

Taistelu tahto KPV:llä pysyi

vaikka tuomarin päätökset raakasti hermoja kysyi.

Joukkuehenkemme meitä näin pitkälle kantoi ja liigaan pääsyyn avoimet ovet antoi.

Se ovi edestämme kiinni laitettiin, hävitä siis taidettiin.

Rankkukisallahan tämä peli ratkesi

ja siihen tiemme liigaan pääsyyn katkesi.

Suremaan sitä emme kuitenkaan jää,

vaan mielessä pysyy kausi tää.

Satu Kivijärvi

KPV—FC-HONKA

Helsinkiin kun matkataan niin

honkalaiset vaahdoksi vatkataan!

Puolustamaan lähettiin ja

huolet taaksemme jätettiin.

Kaikella tietenkin on hintansa,

KPV siitä huolimatta pitää pintansa.

Suomen mestareita he vain ovat ja

tavoitteetkin varmasti kovat.

Mehan peliä "painostimme" ja

Ruotsalaista kiivaasti vainosimme.

Olikin hän kaappi ja erittäin suuri,

kuin vastassa olisi ollut Kiinanmuuri.

Toisella puolijalalla KPV sortui,

se heidän ilokseen koitui.

Maaleja tulikin tiuhaan tahtiin

emmekä voineet luottaa enää edes maalivahtiin,

saatikka ulkomaan laivarahtiin.

Meitä he lakaisivat pitkin kenttää

ja alkoikin Veskun ja Rikun suusta juttua lentää.

Hyvän pelin kuitenkin pelasimme,

vaikka haaveet voitosta heivasimme.

Pelin laatu oli kohtuu hyvää

kaivoimme hautaa vain liian syvää.

Kylmää kyytiä siis lopussa tuli

ja paksu jääkerroksemme hetkessä suli.

Satu Kivijärvi